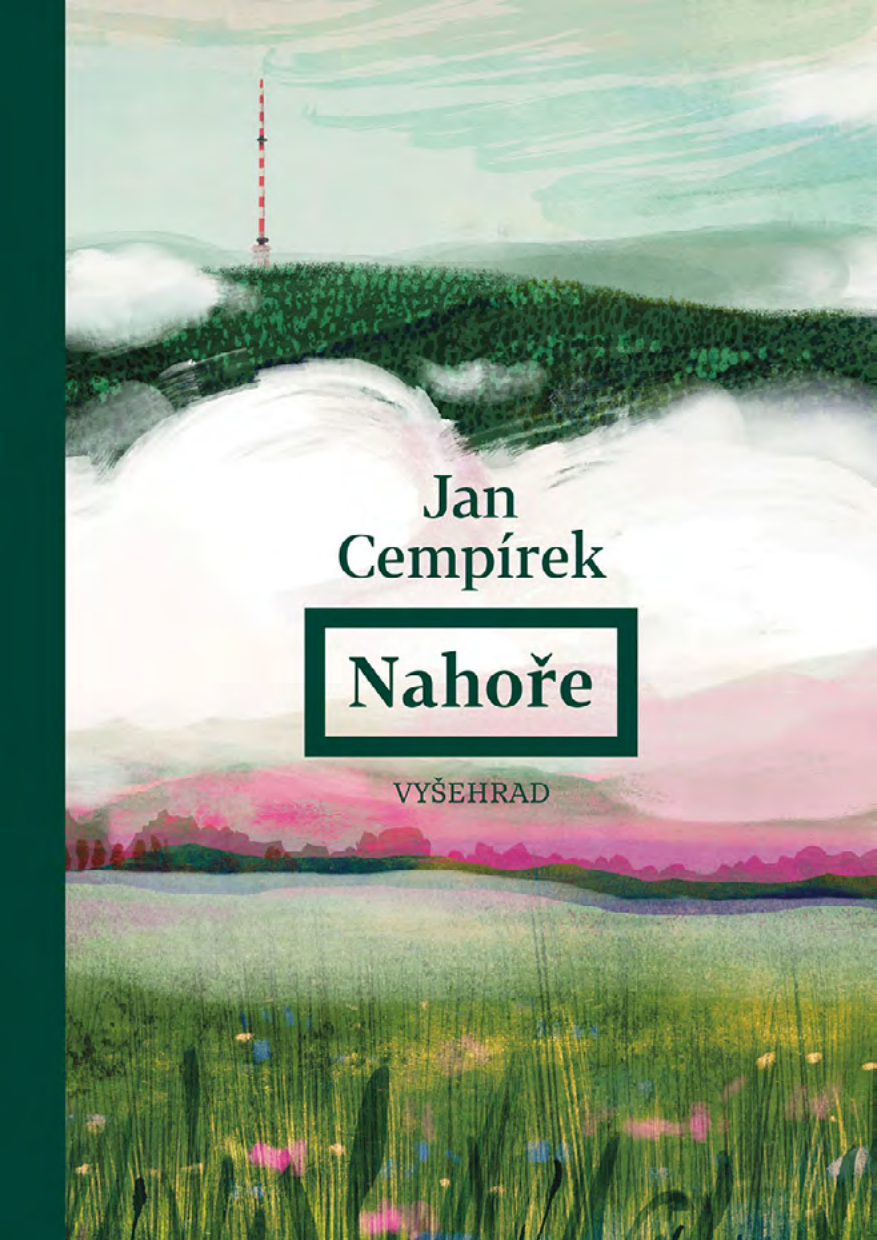

Jan
Cempírek

Nahoře

VYŠEHRAD

Nahoře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Jan Cempírek
Nahoře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

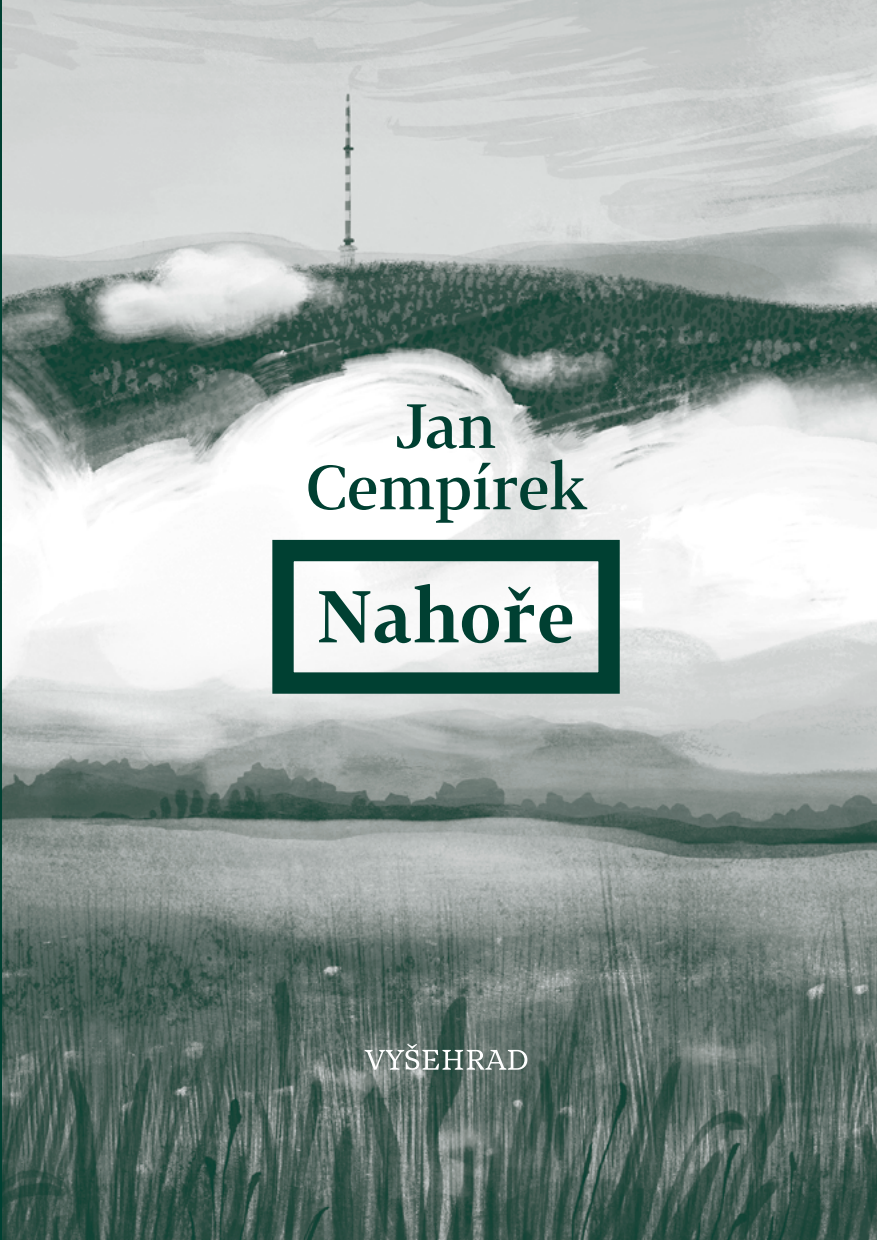

ALBATROS MEDIA

KDY VÍTR ODVANE I TVÉ JMÉNO?

Rozhovor
se světem

Jan
Cempírek
Nahoře

Jan
Cempírek

Nahoře

VYŠEHRAĐ

© Jan Cempírek, 2026
Illustrations © Eliška Straková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3461-1
ISBN e-knihy 978-80-267-3462-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3465-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3466-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Příběh o létě, Hoře a lidské touze
uniknout zapomnění*

Každý rok vyletí počátkem léta
na vrchol Hory skřivan,
třepotá se v horkém vzduchu,
po chvíli odletí,
ale dříve koncem křídla nepatrně zavadí o zem
a uvolní maličký kousek,
drobounký prášek masivu Hory.
Lidé v kraji říkají,
že až bude celá Hora přenesena skřivanem
do roviny a zmizí,
tehdy uplyne
vteřina věčnosti

pověst z kraje pod Horou

Letní páteční večer

Samota Na Stráni

Soubor

Otevřít

Člověk umírá dvakrát. Nejdříve fyzicky. Bývá u toho hodně hluku, pláče pozůstalých, rámusu bortící se knihovny s příběhy jeho života. První konec doprovází kakofonie zvuků okolního světa. Definitivní smrt, a Beáta to věděla už dávno, je proto až ta druhá. Ta, která se dostavuje potichu a s velkým zpožděním. Přichází nenápadně, třeba i po desítkách let, během úplně obyčejného dne. Kdosi dávno zemřelému věnuje naposled myšlenku. Vysloví ještě jednou jeho jméno. Pronese dvě slova, která kdysi znamenala konkrétní bytost.

Jméno, příjmení.

A odevzdá je vánku.

Ten slova obejmě, vyzvedne do výše, zatočí se s nimi na rozloučenou nad lesy, nad zahradami, řekami a pak je tiše rozfouká do mlhy zapomnění. Teprve

tím okamžikem člověk zemře podruhé a už doopravdy.
Vše, co po něm zbývalo, je pryč.

Jméno.

Skutky, které vykonal.

Písně, které rád zpíval.

Nezůstalo nic.

A o to více byla Beáta pyšná na svou výsadu.

Že právě ona umí vstup člověka do říše nicoty oddálit.

Že zná kouzlo, kterým dokáže zemřelé znovu pozvat mezi živé.

Stačí jí k tomu jen málo.

Nahlas vyslovit jméno nalezené v zažloutlé farní knize, ve starém archivu. Jméno, které nikomu nesplynulo ze rtů již desítky, možná i stovky let, ale ona ho našla a vyslovením přivítá jeho nositele znovu na tomto světě.

Privírá oči.

Nadechuje se.

Johann

Nebeský

Připadá si, jako by odříkávala modlitbu.

Beátě je osmatřicet let. V chalupě na svahu Hory žije sama. Je bezdětná, bez partnera. Opuštěná se ale necítí. Její všední dny vyplňuje práce art editorky pro magazín *Forbes*. Celé hodiny tráví na online poradách s šéfredaktorem, s grafiky, DTP studiem, lidmi z inzertního oddělení. Pozadí kamery má nastavené rozmazaně. Nikdo nepozná, že sedí v horské chalupě. Může to klidně vypadat, že se připojuje z kanceláře v Praze nebo z nějakého coworkingového centra. Kolegům je ostatně úplně lhostejné, kde pracuje. Je pro ně už dlouho jen tvář z monitoru. Ta přes grafiku, ta na vozíku, ta na trvalém home officu. Snad jen šéfredaktor Hynek se jí občas zeptá, jak se v těch zapadlých kopcích má? Ale i jeho zájem je formální, a slouží spíše jako oddychový předěl mezi úkoly, které spolu řeší. Beátě to nevadí. Redakční práce na dálku jí vyhovuje. A skutečných, živých lidí, si užije dost o víkendu.

To složí svůj invalidní vozík do malé červené Toyoty Yaris a vyškrábe se po uzoučkých lesních asfaltkách na vrchol Hory. Před restaurací horské chaty má pronajatý stánek, prodává turistické cetky, zájemcům kreslí vtipné rychloportréty. Vydělá si trochu peněz, ale o ně zas až tak nejde. Na vrchol jezdí víkend co víkend za něčím jiným. Vykoupat se v pulzující energii přicházejících turistů. A je jedno, zda se nechali

nahoru vyvézt lanovkou, nebo vyšli po svých. Zda pokřikují, halasí, nebo kolem jejího stánku jen unaveně profuní. Ona se dobíjí energií z jejich přítomnosti. Víc nežádá. A že se někteří u stánku dokonce zastaví, něco koupí, prohodí pár slov, zasmějí se? To je příjemný bonus. Několika hodinami na vrcholu Hory dobíjí týden co týden svou sociální baterii a zároveň se tak unaví, že stánek večer ráda a s úlevou sklídí a vrátí se tmavými lesy zpět dolů, do své chalupy skryté na jižním úbočí. Kde s příchodem noci sedne k robustnímu modřínovému stolu. Zapálí vonnou svíčku, nalije si dvojku kvalitního chardonnay. A začne dělat to nejzajímavější a nejmilejší, co ji naplňuje.

Vytvářet na zakázku rodokmeny.

A v archivních databázích objevovat prachem zavátá jména, která přivede opět na tento svět.

Tak jako nyní.

Johann

Nebeský

Nechává to jméno plout prostorem.

Má zavřené oči.

Vnímá, jak se ozvěna slabik odráží od stěn a nábytku, jak mizí.

Ale také horkou červencovou noc, která se do místnosti vkrádá doširoka otevřeným oknem. Dnes bude zase tropická, možná nejteplejší z celého roku. Beáta

má na sobě jen lehké tričko a kalhotky. Jinak nic. Její bosé, hubené nohy bez citu spočívají na stupátkách invalidního vozíku. Hořící svíčka na kraji stolu mlčky pohlcuje kousky černoty v místnosti a měkké světlo naplňuje interiér chalupy nažloutlým jasem.

Dosahuje až na zadní stěnu.

Nad komodou tam visí smotané horolezecké lano, na skobičkách vedle něj i svazek karabin a rámeček s fotografií dvou lidí.

Žena na snímku je určitě Beáta, ovšem v mladším provedení, možná před patnácti či ještě více lety. Štíhlý muž po pravici drží cepín.

Za zády dvojice usměvavých horolezců se vypínají skalnaté štíty jakýchsi velehor zdobené bílými skvrnami sněhových polí. Fotografie je zasklená a jako v zrcadle se v ní odráží i celá setmělá místnost a postava ženy v invalidním vozíku sedící u stolu před zářící obrazovkou notebooku. Z údolí je slyšet projíždějící předpůlnoční lokálka z krajského města.

Beáta má stále zavřené oči.

Kurzor na monitoru vyčkává na zápisu z farní knihy:

*Johann Nebeský: výměnkář v Habří,
jednota „Vondra“ č. 29*

Narozen: 26. červenec 1844

Křest: 30. červenec 1844, Dubné pod Horou

Hora

Hej, slyšte!
Jsem Hora.
Stojím zde odnepaměti. Nejvyšší, mocná. Čas neměřím na dny, měsíce, roky ani staletí. Byla jsem zde a budu. Napořád, mohlo by se zdát.
A přece tomu tak není!
I já mám svůj osud. A svého pána.
Co na tom, že je maličký?
Tak nenápadný?
Ale je vytrvalý!
Ten můj pán.
Drobný ptáček.
Horský skřivan.
Přilétá každé léto a odměřuje dobu mé existence.
Nic na tom nezměním.
Hej, slyšte!

Sobotní svítání

Trampská osada Malinový lom

„Nechrápeš? Ty voe, poslouchej, tohle jsme mu měli dát na parte!“

Miki listuje ohmatanou, ručně psanou knihou. Něco ho v ní právě zaujalo.

„Skvěle to šerif tenkrát napsal. Nechrápej, Čerte, a poslouchej, sakra!“

U doutnajícího ohně na kraji dávno zrušeného lomu sedí dva staří trampové. Kroniku osady Malinový lom drží v klíně ten vytáhlejší z nich. Hubeňour, navlečený do vypelichané vesty z králičí kůže, s kloboukem naraženým do čela a nápisem *Miki* na krepě. Jeho dřímající parťák je o poznání menší a zavalitější. Bývalý pořizek, dnes už jen unavený stařec. Obnošené vojenské maskáče vzor šedesát skrývají zakulacenou postavu, dávno již povolené břicho a krátké nohy, které ho kdysi věrně nosily na nesčetných vandrech po Čechách, Moravě i Slovensku. Nejnápadnější jsou na pochrupujícím trampovi ovšem lenonky, kulaté

brejličky s pérky. A husté, s ohledem na chlapíkův pokročilý věk stále překvapivě černé vlasy. Přezdívka Čert k čundrákovi dokonale pasuje.

„Slyšíš mě vůbec?“ opakuje Miki ještě jednou důrazně. „Je to fakt dobrý!“

Klimbající kamarád ho štve.

„Slyším, přece! A nechrápu. Proč bych asi chrápal?“ Čert rozmrzele otevírá oči. „Nóóó? Tak vo co de?“ Zívá.

„Prima, Čertáku, protože poslouchej... šerif to napsal fakt bezvadně!“

Miki důležitě zvedá prst a začíná procítěně číst.

Říkají mi tramp a jsem na to hrdý.

Mám deku,

*kteřá je tak slabá, abych přes ni slyšel
oddychování spící země.*

Mám nůž,

který zchudl častým broušením.

Mám popraskanou, smolou slepenou kytaru,

kteřá mě učí novým lesním písňím.

Říkají mi tramp

a cesty jsou mým domovem.

Říkají mi tramp,

jsem sedmdesát zim stár.

Říkají mi tramp

a jsem tulákem na cestě ke hvězdám.

„Ty voe, Čerte, není to čirá krása? Tohle mělo bejt na jeho parte!“

Ti dva jsou poslední, kteří ještě ponocují.

Ostatní z osady se už dávno zdejchli. V průběhu noci se vytratili na kutě, zalezli do Boudy nebo se natáhli na karimatky někde v hloubi Maliňáku, až nakonec u ohně zůstali jen tihle dva nezmaři. Držáci z největších, Čert a Miki. Právě jen oni. Přitom byly časy, kdy do svítání vydrželi všichni! Celá tramská osada Malinový lom! Ale to bylo hodně dávno.

Před třiceti čtyřiceti lety.

Dnes je vše jinak.

Kamarádi s velkým halekáním začnou potlach, těch řečí a písní, co zazní... jenže sotva se překulí půlnoc, áááá, začnou se kroutit a jeden po druhém se vytratí do spacáků, aby se pak leckdy už před šestou ranní začali štrachat ven. Prostatici. Jenže co s tím? Stáří je jak neviditelný hodinář, řídí vnitřní čas všem, bez pardónu, bez slitování. Už jim ta potvora vlítla do dveří. Jenom Čert s Mikim s ní ještě bojují a aspoň v ponocování neochabují. Trilobiti starých zlatých osadních časů.

Rychle svítá.

Kouř se lenivě vine vzhůru, stromy v okolí lomu už před chvílí vystoupily ze tmy do ranního šera. Les ožívá.

Nastává zvláštní kratičká hodinka svítání, kdy je vzduch chladný jak ocel, ale bledá obloha už už vyhlíží

první sluneční paprsky nad východním obzorem a ptáci ve větvích se rozkřičí jako na povel.

Čert znova roztahuje hubu.

Úáááááááá!!!

Spánek ho už přešel. Rovná si záda. Víčka má sice z ponocování opuchlá, ale ten Mikiho patetický projev se mu líbil. Bylo to krásné, ne že ne! Text, ale i to, jak procítěně ho kamarád přednesl. Čert v těch slovech slyšel nedávno zemřelého šerifa jak živého. Jako by sem ze záhrobí zavítal jeho duch.

„Jó, to von uměl. Bejt tklivej. Ale na parte moc ukecaný. Von byl Kojotí hlava taky ukecanej, jenže tohle je už moc. Tak má na parte *Hejno vran*. Však stačí...“ usmívá se a začíná broukat:

*Když nad pasekou vzlétne hejno vran,
hejno vran,
hejno vran...*

„... tu nesnášel,“ přerušuje ho Miki.

„Právě! To je na tom to nejvtipnější.“

„Přímo ho srala.“

„Miki, ale no tak,“ chechtá se tlustoučkový tramp, náhle dočista svěží. „Dej šerifovi lehký spaní. Hlavně že se to líbilo Sněžence, no ne?“

*... a tak se touláš travou spálenou,
nevíš, jak rozloučit se s létem,
díváš se na krajinu vzdálenouuu,*

*kterés dal celý život svůj,
pam pada dam!*

A shýbá se pro láhev.
„Na! Cvakni si!“

Dlouhán se nenechá pobízet. Natahuje se pro flašku, ale Čert na poslední chvíli cukne. Studená láhev mu přijde jaksi nepatříčně lehká. Natáčí ji proti světla jící obloze. „Teda, kamaráde,“ hvízdne překvapeně. „Koukám, že jsme s tím pohnuli!“ Třepe zbytkem nápoje. „Máš tam poslední tři čtyři loky. A finíto!“

Miki mu láhev vytrhne z ruky.

„Dej to sem a nezdržuj!“

„Aby ses nepo...“ uchechtne se Čert a vzápětí znovu dlouze a nahlas zívne.

Ne, neměl za lubem vyžahnout dlouhánovi poslední doušek fernetu. Během noci ho už nasál dost. Jen ho to vypité množství překvapilo. To je celé.

Protahuje se a zaklání hlavu do korun stromů. „Úáááá! Podívej na nebe! Svítá! A bude krásně! Ani mráček. Ani šmouha! Dneska nás čeká nádhernej den!“

Miki ho ale neposlouchá. Otírá si rty.

„To je meducína!“

Poslední kapky bylinkového nápoje byly opravdu ideálně vychlazené, hodnotí hubený tramp znalecky. Ani si nemusí čistit zuby. Dech mrtvé milenky je

zázrak! Nejkrásnější dědictví našich předků, tak tak.
A cože to říkal Čert? Že bude dlouhej den...

„Jo. Bude...“ opakuje se zpožděním.

Má vlastně recht, Čerťák.

Dneska čeká osadu hotovej maraton!

Kar za zemřelého Kojotí hlavu... Prohlášení ho za
Věčného šerifa... A pořádná kalba v restauraci nahoře.

Bude to náročný. A proto co?

Flaška prázdná, nebe bledne, Čert je vůl, takže alou
do hajan!

Miki vstává.

Osadní kroniku si bere do podpaždí, ruce si zarazil
hluboko do kapes.

„... du, Čerťáku,“ oznamuje.

„Jo, jo, jen běž...“

„Pochčij to a pojd' taky spát, voe.“

Čert si sundává brýle a mne si načervenalé oči.

„Pochčiju. Jasný. Času dost...“

„... tak dobrou.“

„... brou.“

Dlouhán Miki se šouravě vydává k Boudě schované
v příšeří bývalého lomu. Jeho parťák mžourá do ohni-
ště.

Ptáci ve větvích řvou.

V restauraci na Hoře

Tou samou dobou olízly vrchol Hory první paprsky ro-
dícího se dne. Pruh jasného světla cinkl do orosených
okenních tabulí horské chaty, která se rázem rozzářila
jak zlatý pohádkový zámek. Není zde ale nikdo, kdo
by krásu okamžiku ocenil. Ani noha. Vrchol Hory je
prázdný, u informační desky nikdo nestojí, jenom
ptáci i zde zpívají jako o život.

A přece se i tady něco děje!

Uvnitř chaty.

Místní správce a restaurátor v jedné osobě Hombré si
dnes nečekaně přivstal. Nevysoký, ale ramenatý pade-
sátník schází z prvního patra chaty dolů ke kuchyni.
Našlapuje opatrně jako kočka. Snaží se, aby jeho kro-
ky nebyly na dřevěné podlaze vůbec slyšet. Nechce
nikoho rušit. Ani polekat. Uvědomuje si, že zde není
sám a klid před chatou je matoucí. Jako předzvěst
nastávající rušné soboty se z přízemní restaurace
ozývá šoupání židlí a svištění koštěte. To brigádni-
ce Maruška začala zametat pod stoly. Klid časného
letního rána jen klame. Ale Hombré by si přál, aby
ta iluze ještě chvíli trvala. Klade proto opatrně nohu
před nohu, a zatím se mu daří. Schází po schodech
jako duch.

Ostatně, kdo jiný by se měl po chatě pohybovat
tak jistě a tiše než právě on! Po letech, kdy se o *barák*